

Sygn. akt VIII AKa 336/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2024 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Anna Nowakowska (spr.)

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Piotr Maksymowicz

Protokolant: praktykant Patryk Burak

przy udziale Prokuratora – Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2024 roku

sprawy:

1. G. J. (1) (J.), urodzonego w dniu (...) w W., syna A. i E. z domu D.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. A. B. (1), córki T. i T. z domu P., urodzonej w dniu (...) w I.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 kwietnia 2023 roku sygn. akt XII K 156/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J.

– Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego G. J. (1) w postępowaniu odwoławczym i adw. P. J. – Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej A. B. (1) w postępowaniu odwoławczym, kwoty po 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 336/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 kwietnia 2023 r. (sygn. akt XII K 156/22)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca G. J. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie istotnych ustaleń w sprawie w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a w konsekwencji uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w toku postępowania czynu w sytuacji, gdy materiał dowodowy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>(a w szczególności opinia biegłego sądowego) nie dawała podstaw do takiej konstatacji;</p> <p>2. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez pominięcie w uzasadnieniu jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze dowodach się oparł oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;</p> <p>a nadto:</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika wniosek przeciwny, a nadto postępowanie przeprowadzone w sprawie nie dostarczyło dowodów przemawiających za uznaniem oskarżonego G. J. (1) za winnego przestępstwa z art. 156 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>W wywiedzionym środku odwoławczym obrońca w istocie skupia się na zakwestionowaniu oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji zarzuca wadliwą subsumpcję ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa karnego. W rzeczywistości skarżąca próbuje podjąć bezpodstawną polemikę z trafnie ocenioną wymową treści opinii biegłego, co w ocenie skarżącej winno prowadzić do uznania, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił jedynie</p>		

znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.. Z taką konstatacją nie sposób się zgodzić. Skarżąca pomija lub nie dostrzega, że właśnie z uwagi na treść opinii biegłego w tym w szczególności fragmenty wskazane w uzasadnieniu apelacji, to z kontestowanej opinii płynie jednoznaczny wniosek oparty na logicznym rozumowaniu polegającym na dedukcji opartej na wskazaniach wiedzy, a to, że oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego znamiona art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. z uwagi na treść art. 11 § 2 k.k..

Skarżąca trafnie podnosi, że w opinii z zakresu medycyny sądowej stwierdzono, iż późne zmiany pośmiertne w postaci gnicia zaciemniają obraz sekcji zwłok i utrudniają kategoryczne wypowiedzenie się na temat przyczyny zgonu. Uwzględniając wynik autopsji oraz badań mikroskopowych należy wnosić, że zgon A. L. nastąpił w mechanizmie niewydolności krążeniowo-oddechowej, do czego doszło u osoby z przewlekłymi zmianami chorobowymi w układzie sercowo-naczyniowym, obciążonej skutkami doznanych obrażeń w zakresie rusztowania kostnego klatki piersiowej oraz mnogimi obrażeniami w zakresie powłok i tkanek miękkich różnych okolic ciała. Oględziny i sekcja zwłok A. L. nie dostarczyły dostatecznych dowodów na to, aby jego zgon był bezpośrednio następstwem zmian urazowych, niemniej stwierdzone sekcyjnie wielomiejscowe, obustronne złamania żeber upośledzają ruchy oddechowe, a tym samym wentylację płuc, przyczyniając się do wystąpienia lub pogłębienia

już istniejącej niewydolności oddechowo-kръżeniowej.

Faktem ściśle skorelowanym jest zatem, że w ustalonym stanie faktycznym nie można w sposób jednoznaczny ustalić związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego G. J. (1), a zgonem A. L., gdyż jak wskazano w opinii - wprost bezpośrednio nie można zatem jednoznacznie stwierdzić, aby niewydolność kръżeniowo-oddechowa była konsekwencją doznanych urazów. Obrażenia te wystąpiły u osoby ze zmianami chorobowymi mięśnia serca, a także znajdującą się pod wpływem alkoholu, co także miało znaczenie. Biegła ponadto wskazała, że nie stwierdziła odmy opłucnej lub innych następstw obrażeń, które by na pewno wskazywały, że stwierdzone obrażenia wystarczyłyby do spowodowania zgonu.

Obrońca zdaje się zatem mijać argumentację zarzutu z celem, bowiem na poparcie zarzutu podnosi okoliczności świadczące w istocie o jego bezzasadności. Gdyby bowiem Sąd I instancji przyjął, że obrażenia wystarczyłyby niejako „samodzielnie”

do spowodowania zgonu, to zastosowanie znajdowałby dodatkowo art. 156 § 3 k.k. obostrzający wymiar kary z uwagi na następstwo stanowiące skutek w postaci śmierci. Tym samym stwierdza się, że Sąd I instancji trafnie przyjął wskazaną w wyroku kwalifikację prawną czynu i oportunistycznie, zgodnie z wymogami płynącymi z przepisów postępowania karnego – nie inklinował, że działanie

oskarżonego doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego A. L..

Wspomnieć jeszcze należy, o zawołanym w treści uzasadnienia apelacji quasi zarzucie obrazy art. 5 § 2 k.p.k., przy czym Sąd nie stwierdził, by w niniejszej sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które to należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Sama apelująca również nie wskazała w jakim zakresie przepis art. 5 § 2 k.p.k. winien znaleźć swe zastosowanie, poprzez jednoznaczne wskazanie okoliczności dwuznacznych, rozstrzygniętych na niekorzyść G. J. (1).

Co zaś tyczy się zarzutu obraz art. 424 § 1 k.p.k. to uznać go należy za bezzasadny w stopniu oczywistym. Wbrew twierdzeniom obrońcy, uzasadnienie kontrolowanego orzeczenia spełnia wymogi nakreślone przepisami postępowania. Co więcej, obrońca zdaje się zapominać, że wadliwość w tym braki w uzasadnieniu nie mogą prowadzić do zmiany lub uchylecia orzeczenia, albowiem słusznie przyjmuje się w niekwestionowanym orzecznictwie, że pisemne motywy wyroku mają charakter redakcyjny, sporządzane są w następstwie wydania wyroku, a zatem nie mają wpływu na treść samego orzeczenia. Same wadliwości uzasadnienia nie wystarczą obecnie do uchylecia orzeczenia w ramach kontroli tak zwyczajnej (art. 455a k.p.k.) jak i kasacyjnej, chyba że nie poddaje się ono w ogóle kontroli odwoławczej, co może stanowić podstawę do wnioskowania, że ta została w istocie przeprowadzona wadliwie, z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 12 lipca 2022 r.; LEX 3480112), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Co za tym idzie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje w niniejszej sprawie pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., bowiem niewątpliwie zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważone zostały okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, a rozważania i konstatacje pozostają zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś wszystko to zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Przeciwnie twierdzenia skarżącej ograniczają się do postawienia gołosłownego, bowiem całkowicie przemilczanego w uzasadnieniu apelacji zarzutu. Tym samym w rzeczywistości zarzut ten wymyka się spod sformalizowanej kontroli instancyjnej.

Sąd I instancji trafnie ustalił, że G. J. (1) posiadał znaczną przewagę fizyczną nad pokrzywdzonym. A. L. nie mogąc uniknąć ciosów i realnie przeciwstawić się agresji oskarżonego - nie podjął nawet prób obrony przed zadawanymi ciosami. W wyniku tego doszło do wielu obrażeń o których mowa w opinii biegłego jak też w opisie czynu przypisanemu oskarżonemu. Nadto wskazać należy, że z opinii wynika również, że ciosy zadawane były z dużą siłą, wielokrotnie i intensywnie. Eskalacja agresywnego zachowania oskarżonego nie słabła nawet po utracie świadomości przez pokrzywdzonego, o czym świadczy chociażby przewrócenie

<p>drzwi wewnętrznych na A. L. oraz ściągnięcie jego dolnej odzieży i włożenie w odbyt nogi od krzesła, które w ferworze złości zostało przez oskarżonego połamane. Tym samym Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że art. 157 k.k. jako samodzielna podstawa prawna wobec całokształtu zachowania oskarżonego – nie oddaje zdarzenia. Tym samym, Sąd słusznie przyjął zbieg realny (art. 11 k.k.) w formie stadialnej usiłowania (art. 13 § 1 k.k.) dokonania przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie art. 157 k.k. jako samodzielnej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzenia bezzasadności apelacji obrońcy oskarżonego G. J. (1), Sąd Apelacyjny nie dostrzegł podstaw do uwzględnienia wniosku płynącego z rozpoznanego środka odwoławczego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca A. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegający na błędnym przyjęciu, nie mającym oparcia w materiale dowodowym, że oskarżona nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>obawiała się G. J. (1), miała możliwość udzielenia pomocy A. L., że drzwi wejściowe z mieszkania nie były zamknięte w trakcie zdarzenia w sposób uniemożliwiający wyjście z mieszkania oskarżonej A. B. (1), że miała możliwość skłonienia T. O. (1), G. J. (1) do wezwania pogotowia lub zawiadomienia sąsiadów o konieczności wezwania pogotowia, że brak zawiadomienia organów nie wynikał z obawy przed odpowiedzialnością karną.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Przede wszystkim obrońca nie wskazał, który to fragment materiału dowodowego przeczy zasadności ustalenia, że oskarżona nie obawiała się G. J. (1), zaś Sąd I instancji wymogowi temu sprostął, a nadto analitycznie i przekonująco uargumentował swoje rozstrzygnięcie.</p> <p>Niezależnie od powyższego, przypomnieć należy obrońcy, że sama A. B. (1) zeznała, że oskarżony G. J. (1) nigdy nie był agresywny wobec oskarżonej, podejrzewała nadto, że oskarżony ten pała do niej miłością romantyczną /k.233/. Skarżący zdaje się zapominać, że to w obronie A. B. (1), G. J. (2) miał dotkliwie pobić pokrzywdzonego A. L., gdy ten rzucił w nią lusterkiem w metalowej obudowie. Nie sposób również pominąć wymowę wyjaśnień T. O. (1), który konsekwentnie i przekonująco twierdził, że nawet on sam nie obawiał się oskarżonego, który niejednokrotnie w przeszłości po</p>		

spożyciu alkoholu miał uderzyć T. O. (1) z otwartej ręki w twarz. Przeciwnie twierdzenia przeczą również faktom bezspornym jakim było wezwanie funkcjonariuszy do mieszkania T. O. (1), bowiem A. B. (1) i gospodarz, obawiali się G. J. (2) z uwagi na jego zachowanie. Okoliczność ta jest również na tyle doniosła, że potwierdza istotną okoliczność dla wydania sprawiedliwego rozstrzygnięcia, bowiem świadczy o tym, że T. O. (1) ani A. B. (1) nie mogli obawiać się oskarżonego, który to rzekomo miał grozić współoskarżonym konsekwencjami w przypadku wezwania Policji lub pogotowia do pokrzywdzonego. Sprzeczne z wymogami art. 7 k.p.k. byłoby przyjęcie, że oskarżeni nie obawiali się wezwania Policji do awanturującego się z T. O. (1) oskarżonego, zaś jednocześnie obawiali się wezwać do pokrzywdzonego pogotowie, jak też obawiali się, że w przypadku podjęcia jakichkolwiek działań domniemanych jako działanie „wbrew” G. J. (2), doprowadzi to do powstania negatywnych konsekwencji, takimi jak utrata zdrowia lub życia. Całokształt okoliczności nie pozwala zatem na przyjęcie, że A. B. (1) w którymkolwiek momencie mogła w sposób realny i uzasadniony obawiać się oskarżonego J.. Wobec powyższego, depozycje oskarżonej uznać należało w tym zakresie za niewiarygodne, stanowiące jedynie wyraz przyjętej linii obrony. T. O. (1) dostrzegł, że A. B. (1) cieszyła się względami u G. J. (2), dlatego zeznał, m.in., że „A. nie obawiała się oskarżonego J., miała na niego wielki wpływ, większy niż ja miałem na G.. Bardziej mogła wpłynąć na G. niż ja, mogła mu coś zakazać, nakazać zrobić. /k.1139/ Ja też nie bałem się G. J. (1) (...); G. ani

mi ani A. zarówno wieczorem, jak i następnego dnia nie groził. /k.1139/ A. by nie uderzył, on był zazdrosny o moją osobę względem A.. G. mógł pobić A. z zazdrości (przyp. o A. B. (1))./k. 480/”.

Twierdzenia obrońcy, jakoby oskarżona nie miała możliwości wezwania pogotowia lub innych aktywności zmierzających do zabezpieczenia życia pokrzywdzonego – nie zasługują na aprobatę Sądu Apelacyjnego. W trakcie czynu zarzucanego oskarżonemu G. J. (1), pozostali współoskarżeni siedzieli i ograniczyli się do spożywania piwa. Ani T. O. (1), ani A. B. (1) nie powzięli jakichkolwiek działań zarówno w celu zaprzestania czynności sprawczych przez G. J. (1), ani też później - w celu zabezpieczenia zdrowia i życia pokrzywdzonego. Co więcej, z relacji oskarżonych zgodnie wynika, że A. B. (1) i T. O. (1) przebywali w innym pomieszczeniu niż pokrzywdzony z G. J. (1). A. B. (1) miała udać się w nocy w celu sprawdzenia stanu zdrowia pokrzywdzonego. Pozostali współoskarżeni spali. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby w tym czasie spróbować wezwać pomoc.

Nie sposób również przyjąć, że drzwi do lokalu pokrzywdzonego nie były co do zasady otwarte. Tak wynika z treści zeznań objętych aktami niniejszego postępowania (vide: m.in. depozycje sąsiada jak też oskarżonych, którzy albo nie pamiętali czy drzwi były zamykane, albo oświadczali, że co do zasady nie były zamykane).

Nawet jednak przyjmując, że drzwi do lokalu były zamknięte na klucz, brak jest podstaw do przyjęcia, że podjęcie innych czynności przez

oskarżoną chociażby w postaci podniesienia larum, krzyczenia o pomoc przez okno, wezwania G. J. (1) do zaprzestania dalszego, katorżniczego bicia pokrzywdzonego A. L. i in.

Innymi słowy, w całokształcie stanu faktycznego sprawy, nawet daleko posunięty oportunizm wobec oskarżonych nie pozwala na przyjęcie, że A. B. (1) nie wezwała pomocy ze strachu przed G. J. (1), że wszelkie kanały umożliwiające żądania pomocy były niedostępne, jak też że bierne przyglądanie się czynnościom sprawczym G. J. (1) na konkubencie A. B. (1), stanowiły przejaw normalnej reakcji na adrenalinę której to skok miałby być spowodowany strachem przed współoskarżonym. Materiał dowodowy wskazuje na to, że A. B. wykazała się całkowitą obojętnością na los pobitego pokrzywdzonego, nie szukała żadnego sposobu udzielenia mu pomocy, przeciwnie po tym jak oskarżony G. J. usnął, położyła się na łóżku, a za nią obok T. O.. Sama też wskazała, że jakkolwiek spożywała alkohol, to nie upiła się, a jak zwykle przed snem, zmówiła modlitwę.

Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw do przyjęcia wniosku przeciwnego do Sądu I instancji, tj. że brak powiadomienia stosownych organów o popełnieniu przestępstwa spowodowany był obawą o poniesienie odpowiedzialności karnej. obrońca zdaje się nie dostrzegać, że ani A. B. (1), ani T. O. (1) – nie podnosili takiej obawy, zaś Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku słusznie podniósł, że przepisy prawa jak też stanowisko szeroko pojętej judykatury, nie pozwala na przyjęcie takiego domniemania z mocy prawa, mimo braku jakichkolwiek podstaw

<p>do takiego przyjęcia. Co więcej, oskarżona mogła zwolnić się z obowiązku o którym mowa w art. 240 k.k. poprzez późniejsze zgłoszenie aniżeli niezwłoczne o którym mowa w przepisie. Nie sposób przecież uznać, że oskarżona trwale była w strachu i uzasadnionej obawie o działania G. J. (1), który przecież był jej wieloletnim kolegą, który potajemnie podkochał się w oskarżonej.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, stanowisko obrońcy jest nie do przyjęcia z przyczyn oczywistych, a co za tym idzie, brak jest podstaw do dalszego rozwijania uzasadnienia wyroku w tej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu z punktu 1 aktu oskarżenia oraz w zakresie czynu z punktu 2 aktu oskarżenia odstąpienie od wymierzania kary na podstawie art. 240 § 3 k.k., ewentualnie, uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji i nie znalazł jednocześnie podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z postulatem apelacji, jak też do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	NIE DOTYCZY
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
NIE DOTYCZY	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 kwietnia 2023 r. (sygn. akt XII K 156/22) w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w oby apelacjach. Nie dostrzeżono również uchybień podlegających zbadaniu i uwzględnieniu z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). Tym samym, wyrok Sądu Okręgowego należało w całości utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
NIE DOTYCZY	
Zwięźle o powodach zmiany	
NIE DOTYCZY	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	NIE DOTYCZY	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
NIE DOTYCZY		
4.1.	NIE DOTYCZY	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
NIE DOTYCZY		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	NIE DOTYCZY	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II i III	Zgodnie z wnioskami obrońców, Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. – Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego G. J. (1) w postępowaniu odwoławczym i adw. P. J. – Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej A. B. (1) w postępowaniu odwoławczym, kwoty po 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, a nadto zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa, uznając, że brak stałych dochodów uniemożliwia ich uiszczenie przez oskarżonych choćby w części.

7. PODPIS
Piotr Maksymowicz Anna Nowakowska Izabela Szumniak

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	brak albo	Wyrok Sądu I instancji w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu I instancji w całości	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana